

Arrest

nr. X van 12 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar vader A.R. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar vader en moeder wordt bij arrest nr. X van 12 oktober 2016 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 95.099 van 15 januari 2013 omdat, daargelaten de geloofwaardigheid van hun relaas, ze niet aannemelijk hadden gemaakt dat ze geen of onvoldoende beroep konden doen op de hulp van en bescherming door de Montenegrijnse autoriteiten.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: documenten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een brief van het ERRC, een verklaring van hun advocaat in Montenegro en een brief van hun Belgische advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het

uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers aanhalen dat de beslissing van het EHRM, samen met de tussenkomst van het ERRC aanwijzingen zijn dat de zaak van verzoekers als serieus wordt beschouwd, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebben afgelegd en evenmin documenten of bewijsstukken hebben aangebracht die de beoordeling aangaande hun eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. De voorgelegde documenten staven enkel dat de klacht tegen de Montenegrijnse overheid voor het EHRM behandeld zal worden. Het loutere feit dat het EHRM de klacht zal onderzoeken wijzigt niets aan de beoordeling dat verzoekers een beroep kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Montenegrijnse autoriteiten. Voorts blijkt dat in die zaak nog geen enkele uitspraak werd gedaan.

Verzoekers beperken zich tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, waarbij ze trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch ze slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 juli 2016, voert verzoekende partij aan dat de feiten eigenlijk niet betwist worden maar dat de vraag die zich hier stelt is of de overheid in Montenegro effectieve bescherming kan bieden aan verzoekende partij voor de aanvallen en de problemen die zij kent omwille van haar religie en haar origine. Zij wijst erop dat er thans wel degelijk nieuwe elementen zijn, namelijk het feit dat haar zaak behandeld zal worden door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij wijst er op dat haar zaak door het Hof wordt behandeld en dat dit wel iets wil zeggen nu vaststaat dat niet alle zaken door

het Hof verder worden onderzocht. Zij vervolgt in een aanvullende nota dat zij de schriftelijke opmerkingen van de Montenegrijnse overheden over hun verzoek heeft ontvangen, en tevens de opmerkingen die betrekking hebben op de tussenkomst van de NGO "European Roma Rights Center". Zij wijst op de opmerking van de Montenegrijnse overheden die zich beperkt tot feitelijke elementen en het gedrag van verzoekende partij, en stelt dat daaruit blijkt dat de overheid niet in aanmerking neemt dat zij werd bedreigd en mishandeld omwille van haar Roma-origine en zij zich niet heeft kunnen buigen op een effectieve bescherming. Verzoekende partij wijst er tevens op dat de schriftelijke opmerkingen bevestigen dat zij onvoldoende beroep kon doen op bescherming aangezien zij aanvoerde dat haar klachten en haar zaak niet met zorg werden geanalyseerd in het licht van haar origine en religie. Verzoekende partij haar grief dat zij gediscrimineerd wordt door politie en justitie in de toegang tot een effectieve bescherming wordt in het rapport niet tegengesproken. Zij concludeert dienaangaande dat de aankondiging dat de overheid zich engageert om tegen discriminatie te strijden niet betekent dat er in concreto effectieve bescherming is tegen discriminatie en mishandeling. Verzoekende partij verwijt het commissariaat-generaal dat zij de rapporten die zij gebruikt teneinde haar standpunt te ondersteunen inzake effectieve bescherming selectief leest en interpreteert. Tot slot is zij van oordeel dat het commissariaat-generaal op geen enkele wijze heeft geanalyseerd of verzoekende partij en haar familie problemen zullen kennen omwille van hun klacht tegen hun overheid bij het EHRM.

4.2.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen afdoende elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van hun eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de door hen gestelde problemen en de voor hen in Montenegro voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 95 099 van 15 januari 2013 dat "(...) meermaals en uitgebreid nota werd genomen van hun klachten, de klachten overgemaakt werden aan de bevoegde rechtbank, zij volledig toegang hadden tot het gerechtelijk systeem in Montenegro, en de burens wel degelijk werden veroordeeld. A.R., een van de verzoekende partijen, werd veroordeeld, doch zij tonen niet aan dat de gerechtelijke procedures tegen hem naar aanleiding van het gebruik van zijn camera waardoor hij de privacy van derden zou geschonden hebben niet volgens de principes van een rechtstaat en/of oneerlijk werden gevoerd. Wat de onrechtmatige veroordeling van A.R. betreft dient dan weer vastgesteld te worden dat de versie van de feiten zoals A.R. ze gaf verschilt met de feiten opgesomd in het neergelegde document en wordt terecht gewezen op de mogelijkheid beroep aan te tekenen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft derhalve correct geconcludeerd dat verzoekende partijen beroep kunnen doen op de bescherming van de Montenegrijnse autoriteiten. Wat de problemen met de politie-inspecteur betreffende wijst de commissaris-generaal erop dat de geloofwaardigheid daarvan op de helling staat, zoals wordt toegelicht, en hoe dan ook uit informatie blijkt dat politieel wangedrag niet zonder meer wordt gedoogd. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat zij geen beroep kunnen doen of zouden kunnen doen op de in Montenegro opererende autoriteiten. (...)")

4.2.2. De commissaris-generaal heeft in huidige bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd dat de beslissing van het EHRM, samen met de tussenkomst van het ERRC, enkel staven dat de klacht tegen de Montenegrijnse overheid voor het EHRM behandeld zal worden. Het loutere feit dat het EHRM de klacht zal onderzoeken wijzigt niets aan de beoordeling dat verzoekende partijen een beroep kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Montenegrijnse autoriteiten.

Verzoekende partijen slagen er niet in met concrete elementen deze vaststelling te weerleggen.

De schriftelijke opmerkingen van de Montenegrijnse overheden, bijgebracht bij aanvullende nota d.d. 20 september 2016, bevestigen alleen maar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de in Montenegro aanwezige autoriteiten de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekende partijen uiten kritiek op de uit deze informatie gedane gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en verwijten het commissariaat-generaal dat zij de rapporten die zij gebruikt teneinde haar standpunt te ondersteunen inzake effectieve bescherming selectief leest en interpreteert, doch slagen er niet in deze informatie in concreto te weerleggen of ontkrachten. Zo uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en uit de schriftelijke opmerkingen van de Montenegrijnse overheden blijkt dat de levensstandaard van de Romabevolking voor verbetering vatbaar is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen. Zoals ook uit de opmerkingen van de Montenegrijnse overheden blijkt, zijn in Montenegro verschillende stappen ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan de integratie van Roma (schriftelijke opmerkingen Montenegrijnse overheden, 3 - 6). Ook blijkt dat de mensenrechten van Roma in Montenegro verzekerd zijn en waarvoor ze de nodige bescherming kunnen invoeren (schriftelijke opmerkingen Montenegrijnse overheden, 7 - 9). Verder blijkt uit analyse van de informatie vervat in het administratief dossier dat over het algemeen de politie verregaande vooruitgang geboekt heeft in haar algemene professionele werking en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad. Ofschoon er nog enkele grote uitdagingen zijn, zijn er aanzienlijke vorderingen geboekt (CIO Focus "Montenegro: Advies veilig land" d.d. 28 januari 2016, 6 - 7). In de bestreden beslissing wordt correct gemotiveerd dat de Montenegrijnse overheid stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Montenegro realiseerde de laatste jaren doeltreffende hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. Voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politieel wangedrag in Montenegro niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande stelt de commissaris-generaal terecht dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Montenegro opererende autoriteiten aan alle Montenegrijnse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de documenten van het EHRM en omtrent de tussenkomst van het ERRC blijkt ook nergens een inhoudelijke indicatie dat verzoeker niet zou kunnen rekenen op bescherming door zijn autoriteiten en er dus elementen zouden ontstaan zijn die de kans groter maken dat verzoeker en zijn familie voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking komen. De Raad kan samen met verwerende partij alleen maar vaststellen dat verzoeker een procedure aanhangig heeft gemaakt bij het EHRM omtrent de door hem voorgehouden tekortkomingen van de Montenegrijnse overheden om verzoeker en zijn familie te beschermen tegen mensenrechtenschendingen doch dat daarin nog geen enkele uitspraak werd gedaan. Noch uit de tussenkomst van het ERRC noch uit de opmerkingen van de Montenegrijnse overheden over het verzoek van verzoekende partijen bij het EHRM en over de tussenkomst van de ERRC kan worden afgeleid dat verzoekende partijen geen beroep zouden kunnen doen op de Montenegrijnse autoriteiten.

Bovendien oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 95 099 van 15 januari 2013 in het kader van verzoekende partijen hun eerste asielaanvraag dat meermaals en uitgebreid nota werd genomen van hun klachten, de klachten overgemaakt werden aan de bevoegde rechtbank, zij volledig toegang hadden tot het gerechtelijk systeem in Montenegro, en de burens wel degelijk werden veroordeeld. Aldus blijkt in casu dat de in Montenegro aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen getroffen hebben tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.2.3. Waar verzoekende partijen van oordeel zijn dat het commissariaat-generaal op geen enkele wijze heeft geanalyseerd of ze problemen zullen kennen omwille van hun klacht tegen hun overheid bij het EHRM, beperken ze zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, zonder daadwerkelijk concrete elementen aan te brengen die hun persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Zo antwoordde verzoeker toen hem om verduidelijking gevraagd werd, dat hij in Montenegro gewoond heeft en verwees hij naar de door hem voorgelegde documenten van het EHRM (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 13 mei 2016, 15). De Raad benadrukt in dit verband dat het aan de kandidaat-vluchteling is om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke en brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hun situatie sinds de klacht verergerd is.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen."

2. Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS